

ffud, har han Ret til een Gang i Løbet af disse 37 Aar ved at efterbetale med Rente og Rentens Rente, hvad han refterer, at naae op til sin forrige Stilling som den, der har en Ret, er det dog under alle Omstændigheder efter Lovforslagets Ord kun en eneste Gang, han kan gjøre det i Løbet af disse 37 Aar, og kommer han nogenstunde igjen i Restance, er han uden Redning den, der har fortabt sin Ret og er henvist til den Stilling, som jeg har kaldt en Stilling som Supplikant, som den, der ikke har Ret til Noget, som den, der ikke veed, hvad han kan faae, som den, der kun faar, hvad man efter et vist Skøn finder, at han efter Omstændighederne kan have fortjent. Den Fordel, som Lovforslaget vil give Interessenten, fordi han binder sine Indskud og aldrig vil kunne faae dem tilbage, selv i levende Live — jeg ser her bort fra Bestemmelsen i § 4, fjerde Stykke — falder bort. Livrenteanstalten af 1871 byder ham dog en Fordel i saa Henseende, thi der kan han faae sine Indskud tilbage, saasnart han vil, om han end skal have det Hele paa een Gang. Og det er ikke alene her, at den Interessent, som Lovforslaget nærmest maa antages at have taget Sigte paa, kommer i en afhængig og usikker Stilling. Det samme gjælder, dersom han agter, saaledes som det omhandles i Lovforslagets § 7, at erhverve en aarlig Livrente af 300 Kr., thi denne Livrente kan jo kun erhverves paa den Betingelse blandt Andet, at en Arbeids giver tilskyder mindst $\frac{1}{4}$ af Interessentens eget Indskud. Lovforslagets Bestemmelse her kan frembyde flere forskjellige Spørgsmaal. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse; men jeg skal kun fastholde dette, at naar nu en Arbeids giver saaledes begynder sammen med en Interessent at indskyde $\frac{1}{4}$ af det, denne hver Gang indskyder, saa kommer det jo Interessenten an paa, at Arbeids giveren bliver ved dermed, og dersom han ikke bliver ved dermed, f. Ex. dersom han bliver uenig med Interessenten, med sin Arbejder, har Arbeids giveren det i sin Magt at sige: Nu vel, saa skal jeg ramme Dig paa din Livrente, saa betaler jeg ikke mere de Indskud, som ere fornødne, for at Du kan faae det, Du har sigtet paa. Endnu skal jeg omtale den Bestemmelse i § 9, som handler om, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) kaldte Arbejds Invaliden. Den, hvis Erhvervs tilbehør væsentlig forringet eller er fuldstændig op hørt, før han har naaet sit 55de Aar, da Livrenten ordinært skalde kjøbes, kan efter § 9 faae det, han allerede har opsparet, anvendt med et Tillæg fra Statens Side til at kjøbe ham en Livrente saa stor, den nu kan blive. Men

heller ikke til Tilskudet har han her nogen Ret. Dersom han tidligere har gjort nogen Forsømmelse i Henseende til sin Indbetaling, staar han ganske under samme Vilkaar, som jeg før nævnte, han staar som Supplikant. Men nu Hovedbetingelsen for, at han kan benytte Bestemmelsen i § 9, det er den, at Bestyrelsen for Anstalten erkjender, at Interessenten er bleven, hvad jeg vil kalde en Arbejds Invalid. Det er alene paa denne Erkjendelse, at det kommer an, om Interessenten kan benytte § 9; men nogen Veil til at godtgjøre, at han er Invalid, dersom Bestyrelsen ikke vil erkjende, at han er det, er ikke anvist. Efter disse korte Bemærkninger og efter, hvad jeg i dem har udtalt, saa vel som efter hvad der af andre ærede Talere er udtalt, forekommer det mig, at Lovforslaget rammer ved Siden af, hvad der maa antages at have været dets Hensigt. Det har upaatvivlelig været Lovforslagets Hensigt fortrinnsvis at staa den, som lever, om jeg maa udtrykke mig saaledes, fra Haanden i Munden, en Fordel; men saaledes som Lovforslaget er, stiller Sagen sig netop omvendt; det er den, der raader over saa megen Kapital, at han kan forud indbetale Indskudene, hvem Lovforslaget giver en virkelig Fordel, en virkelig Ret; men den derimod, som lever af Haanden i Munden, som skal hente sin Alderdomsforsørgelse fra det, han efterhaanden gennem en meget lang Arrække kan opbygge, ham stiller Lovforslaget allerugunstigt. Det giver ham ingen Ret til de Fordele, som det synes at tilbyde; thi jeg gaar ud fra, at Ingen i en saa lang Række af Aar kan paaregne nøjagtig at foretage de Indbetalinger, der er Tale om, og Lovforslaget giver ham da ingen Ret, men henviser ham kun til at staa som Supplikant, som den, man i det Uvisse kan give noget Mere eller Mindre, maasse slet Intet af de Fordele, som skulde bevaege ham til at indtræde i Anstalten. Jeg tilstaar, at jeg nærer megen Tvivl om, hvorvidt denne Feil og andre, som ere fremhævede af andre ærede Talere, ikke ere af en saadan Væsentlighed, at de væsentlig lade sig rette paa det Grundlag, som her er forelagt.

Jørgensen: Det er jo ikke første Gang, at man har Væilighed til at drøfte de Principer, som det gjælder om, hvis man skal gaa til en Lov af denne Art, og der kan i alt Fald for mig ikke være Tale om nu nærmere at udtale mig om dem, da jeg har havt Væilighed dertil tidligere og desuden har havt speciel Anledning til at gjøre det, idet jeg var Medlem af det Udvalg, der, som det